

[Finansministeren]

opleve, at offentligt finansierede ydelser i meget større omfang vil blive produceret dér, hvor det – efter udlicitering – sker bedst og billigst, og uanset om det er i privat eller i offentligt regi.

4. Skærpede resultatkrav og større selvstændighed til offentlige institutioner

Også i de kommende år må de offentlige institutioner være indstillet på at udvikle og forbedre deres produkter og samtidig reducere ressourceforbruget hertil. På linje med private virksomheder må man løbende kunne reducere omkostningerne gennem omlægning af ydelser, bedre organisation og bedre anvendelse af ny teknologi.

En sådan effektivisering og produktudvikling kan kun for alvor lykkes, hvis den enkelte institution samtidig har tilstrækkelig selvstændighed og frihed til selv at kunne tilrettelægge sine aktiviteter. En sådan frihed lægger markedsmodellen netop op til.

Men også på de store områder i det offentlige, hvor markedsmodellen ikke kan realiseres, fordi det ikke er muligt eller meningsfuldt at etablere konkurrence, kan det være hensigtsmæssigt at give større selvstændighed, samtidig med at politisk fastsatte resultatkrav præciseres og skærpes. Det gælder de egentlige offentlige monopolområder (f.eks. politi og forsvar), kontrol- og tilsynsområdet og det administrative område. Og det gælder visse forretningsprægede områder, hvor aktieselskabsformen i stigende grad har vist sig hensigtsmæssig.

Regeringen vil derfor inden for alle ministerområder iværksætte nye service- og kvalitetsprojekter, som bl.a. gennem fastlæggelse af målbare *succeskriterier* skal målrette og forbedre de ydelser, staten leverer til borgere, virksomheder, kommuner og organisationer.

Samtidig vil regeringen foreslå, at de generelle krav om *produktivitetsforbedringer* i højere grad afpasses efter aktivitetsområdets karakter og rationaliseringsmulighederne, herunder om der allerede er gennemført en betydelig modernisering og afbureaukratisering på området.

Finansministeriet vil fortsat i samarbejde med de enkelte ministerier iværksætte *kritiske analyser* af opgavevaretagelsen med henblik på rationalisering og omprioritering på udvalgte udgiftsområder.

Den større selvstændighed og det ledelsesmæssige råderum, som institutionerne skal have for at fortsætte produktivitets- og effektivitetsforbedringerne, må fortsat udvikles.

For de *statslige institutioner* er der på *personale- og bevillingsområdet* yderligere *generelle* lempelser undervejs.

Men derudover er der behov for udvikling og forsøg for at finde den rette balance mellem politisk styring og administrativ, ledelsesmæssig frihed. Regeringen vil derfor – under inspiration af de positive erfaringer med frikommuneforsøgene – iværksætte en række »*fristyrelsesforsøg*«, hvor statslige styrelser og institutioner får større ledelsesmæssigt råderum. Hensigten er at stille mere præcise resultatkrav til institutionerne mod større frihed på bevillings- og personaleområdet. Bl.a. i forbindelse hermed kan der også blive tale om at foreslå reelle *flerårige budgetrammer*, som knyttes til forudsatte effektiviseringer og omstillingsaktiviteter.

5. Større regelfrihed

Mange områder i vort samfund er blevet overregulerede og alt for regelstyrede. Det må vi gøre op med, og vi må i højere grad tage diskussionen om det problematiske i millimeterretfærdighed, når der fra den ene eller anden side kræves indgreb.

Men vi må samtidig erkende, at de politiske kræfter, der virker for regelregulering, er meget stærke og ofte stærkere end de kræfter, der modvirker regelstyring.

En hel del er dog sket, og mere er godt på vej. 90'erne vil formentlig vise sig som det årti, hvor udviklingen vender og vi får færre regler og mindre regulering.

Tre forhold vil kunne lede til større regelfrihed og færre regler:

For det første må det ikke være så let for myndigheder på alle niveauer uden videre at udstede nye regler. Når det drejer sig om penge, har vi budgetter, der skal overholdes. Tilsvarende må der lægges en form for låg på den samlede regelregulering.

For det andet må vi, hver gang et problem, som kræver indsats, dukker op, mere konsekvent overveje alternativer til regelstyring. Det kan f.eks. være økonomiske styringsmidler eller aftaler, som med succes er gennemført i forhold til kommunerne.